

การพัฒนาแบบฝึกทักษะ “วังพญาพาเพลิน” โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนา การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

The Development of 'Wang Phaya Pa Ploen' Instructional Exercises through the Phonics Approach to Enhance Consonant Cluster Pronunciation Proficiency among Primary Grade 4 Students

อามานี จะปะกียา¹, สมิตซ์ชาต พุมมา^{2*} และ วิทวัฒน์ ขัตติยะมาน³

Amani Chapakiya¹, Samitcha Pumma^{2*} and Withawat Khattiyamarn³

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท, หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ

¹Graduate student, Master of Education (Thai), Faculty of Education, Thaksin University.

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ

²Asst.Prof. Ph.D., Faculty of Humanities and Social Sciences, Thaksin University.

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยทักษิณ

³Asst.Prof. Ph.D., Faculty of Education, Thaksin University.

*Corresponding author, E-mail: samitchapumma@yahoo.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินร่วมกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนเรียนและหลังเรียน และเพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดนใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านวังพญา จำนวน 18 คน โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่มโดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนเรียนและหลังเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินร่วมกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์จำนวน 30 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า Z (the Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test) และการใช้ค่า E_1 และ E_2 หาค่าประสิทธิภาพของเครื่องมือ

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.89/81.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ผลการเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ หลังใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดนใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน, วิธีการสอนแบบโฟนิกส์, การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

Abstract

This study aimed to (1) develop and determine the effectiveness of the "Wang Phaya Pa Ploen" instructional exercises using the phonics teaching approach to enhance consonant cluster pronunciation based on the 80/80 criterion; (2) compare students' pronunciation proficiency of consonant clusters before and after using the exercises; and (3) examine students' satisfaction with the instructional exercises. The target group consisted of 18 Grade 4 students from Ban Wang Phaya School, selected through cluster sampling using the school as the sampling unit. The research instruments included: (1) the "Wang Phaya Pa Ploen" instructional exercises based on the phonics method; (2) a 30-item pretest and posttest on consonant cluster pronunciation proficiency administered before and after the intervention; and (3) a student satisfaction questionnaire regarding the exercises. Data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, the Wilcoxon Matched Pairs Signed-Ranks Test, and the E_1/E_2 efficiency index.

The results indicated that the exercises had an efficiency of 83.89/81.29, which exceeded the predetermined 80/80 criterion. A statistically significant improvement at the .05 level was found in students' consonant cluster pronunciation after using the exercises. Furthermore, the overall student satisfaction with the "Wang Phaya Pa Ploen" exercises employing the phonics teaching method was at the highest level.

Keywords: Wang Phaya Pa Ploen instructional exercises, phonics teaching method, consonant cluster pronunciation

บทนำ

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งของการสื่อสารเพื่อการสร้างความเข้าใจการแสวงหาข้อมูลและที่สำคัญการอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตและการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่ยั่งยืน การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาไปพร้อมพร้อมกับการฟัง การดู การพูด และการเขียนอย่างเป็นขั้นตอนและต่อเนื่องตามพัฒนาการและความพร้อมของนักเรียนเป็นรายบุคคล ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่านที่ดีสามารถอ่านในใจและอ่านออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน โดยเฉพาะคำที่ควบตัว ร ล ว ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากในการเรียนรู้ที่จะต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญในการจัดการเรียนรู้ระดับชั้นประถมศึกษาพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำวิชาวาษาไทยของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ สมรรถภาพที่มีปัญหา ได้แก่ ทักษะการอ่านและการเขียน ซึ่งปัญหาที่พบคือ การออกเสียงพยัญชนะ สระและคำควบกล้ำไม่ชัดเจน

จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจสภาพปัญหาในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในเครือข่ายพญางาม ปีการศึกษา 2566 ผู้วิจัยได้สอบถามครูผู้สอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงปัญหาการอ่านออกเสียงพบว่า มีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ นักเรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างถูกต้อง หากออกเสียงผิดจะกลายเป็นคำอื่นแทนที่ อีกทั้งเรื่องการเว้นวรรค ระดับเสียงสูงต่ำ การออกเสียงวรรณยุกต์เพี้ยน เป็นเหตุให้นักเรียนขาดทักษะในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ซึ่งสาเหตุของปัญหาดังกล่าวมาจากนักเรียนขาดการได้รับการฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ขาดสื่อ

การสอนที่น่าสนใจ และขาดตัวอย่างการอ่านที่ถูกต้องเพื่อจะนำมาเป็นแนวทางในการฝึกฝน จึงไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ขาดการทราบข้อดี ข้อบกพร่องของการอ่านออกเสียง และไม่มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ ผู้วิจัยเห็นว่านักเรียนที่ไม่สามารถอ่านออกเสียงได้นั้น ต้องได้รับการแก้ไข เพราะไม่เป็นไปตามที่ตัวชี้วัดที่กำหนด อาจส่งผลกระทบต่อนักเรียน กล่าวคือ เมื่อนักเรียนการอ่านไม่ถูกต้อง จะส่งผลกระทบให้ทั้งการพูด การเขียนไม่ถูกต้องตามไปด้วย นำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาวิชาภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ แย่ลงทั้งในระดับโรงเรียน เครือข่ายจนตลอดไปถึงระดับประเทศ

ตารางที่ 1 รายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินัยพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของเครือข่ายพญางาม

โรงเรียน	ภาษาไทย	เฉลี่ย	ผลต่าง/เขต	ผลต่าง/สพฐ.	ผลต่าง/ประเทศ
บ้านไม้แก่น	36.00	29.04	-7.08	-10.98	-13.09
บ้านเกียรติ	53.66	35.33	-0.79	-4.69	-6.80
บ้านวังพญา	54.75	37.59	1.47	-2.43	-4.54
บ้านอุเปาะ	31.07	27.18	-8.94	-12.84	-14.95
บ้านโต๊ะปาแก๊ะ	42.36	30.95	-5.17	-9.07	-11.18
บ้านบุเกะจือมา	39.55	30.29	-5.83	-9.73	-11.84

จากตารางจะเห็นได้ว่าคะแนนภาษาไทยของนักเรียนในเครือข่ายพญางามเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คืออยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ค่อยดี ส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ย ผลต่างระดับเขต ผลต่างระดับสพฐ. และผลต่างระดับประเทศ

ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยมีหลากหลายวิธีที่น่าสนใจ ชูดฝึกทักษะเป็นหนึ่งสื่อการสอนที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจ และได้ฝึกฝนเป็นขั้นตอนเพื่อเกิดความชำนาญ การใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มเป้าหมายส่วนใหญ่อยู่ในระดับการศึกษาขั้นต้น หรือในระดับประถมศึกษา เพราะพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับช่วงชั้นประถม จะเน้นการใช้แบบฝึกเพื่อให้ง่ายต่อการเรียนรู้ และตอบโจทย์การจัดการศึกษาที่นักเรียนสามารถทำแบบฝึกได้ จากผลการวิจัยจะเป็นได้ว่า ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงขึ้นหลังจากได้ใช้ชุดฝึกทักษะในการประกอบการเรียนตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้อย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งยังมีการนำไปรวมกับเทคนิคที่หลากหลาย เพิ่มความน่าสนใจให้ชั้นเรียน สอดคล้องกับวิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553) ได้กล่าวว่า การสอนที่ใช้เทคนิคที่หลากหลาย จะช่วยส่งเสริมการคิดของผู้เรียน และพัฒนาสมองทั้งสองซีกให้สมดุล เพื่อเป็นคนเก่ง ดี มีสุข โดยการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการให้ความสำคัญแก่นักเรียนให้มากขึ้น โดยการให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ ส่งเสริมให้นักเรียนได้เกิด กระบวนการคิด การตัดสินใจ และลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยต่าง ๆ พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่สร้างเสริมและสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างเหมาะสมในด้านของการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำวิธีหนึ่ง คือ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Method) รุ่งอรุณ โรจน์รัตนาดำรงไชยศรี (2561) ได้อธิบายความหมายของวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ว่า เป็นวิธีการสอนออกเสียงที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรโดยใช้การออกเสียงเป็นตัวกำหนดและให้ความสำคัญกับเสียงของตัวอักษรและการสะกดคำ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในกระบวนการสอนอ่านเบื้องต้น สรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นการสอนระบบเสียงของตัวอักษรในภาษาที่มีกฎเกณฑ์อย่างชัดเจน โดยอักษรแต่ละตัวจะมี

เสียงเฉพาะตัว ซึ่งเป็นการสอนที่ทำให้นักเรียนได้ ถอดรหัสคำของตัวอักษรจากภาษาเขียนไปสู่เสียงพูด หากนักเรียนได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจะสามารถแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงและการสะกดคำของนักเรียนได้

จากที่ผู้วิจัยได้กล่าวมานั้นสรุปได้ว่า ในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับทักษะต่าง ๆ ในด้านภาษานั้นมีหลากหลายวิธี ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่มีการใช้แบบฝึกทักษะเข้าไปมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา และยังเห็นได้ว่าผู้ใช่วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ในการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมีค่อนข้างน้อย จากผลการวิจัยทั้งในด้านการใช้แบบฝึกทักษะ และวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ผู้วิจัยเห็นข้อดีของการสร้างแบบฝึกทักษะโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ตรงตามตัวชี้วัดตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และยังส่งผลไปถึงการทดสอบความสามารถด้วยงานวิชาการ และคาดว่าจะการศึกษาครั้งนี้จะสามารถแก้ไขปัญหาของนักเรียนที่เกิดขึ้นได้ตรงประเด็น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

การสร้างแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี รวมถึงงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ การวิจัยครั้งนี้ใช้เนื้อหาตามหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 คำควบกล้ำ จำขึ้นใจ โดยอ้างอิงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ได้กำหนดในหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนบ้านวังพญา โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

1. แบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียน สอดคล้องกับราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้ให้ความหมายของแบบฝึก คือ แบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกหัดที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นให้นักเรียนตอบ

ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรสร้างเพื่อฝึกทักษะเฉพาะอย่าง คำนึงถึงความเหมาะสมกับวัย ความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำดังที่ บุญนำ เกษี (2556) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรสร้างเพื่อฝึกทักษะเฉพาะอย่าง คำนึงถึงความเหมาะสมกับวัย ความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียน โดยใช้ภาษาที่ง่ายชัดเจน มีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อสร้างความสนใจของผู้เรียน มีภาพประกอบ ฝึกตามขั้นเรียงจาก

ง่ายไปหายาก ใช้เวลาฝึกพอสมควรและมีการประเมินผลใช้แบบฝึก เพื่อให้ผู้เรียนได้ประเมินความสามารถของตนเอง

จากที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะในเรื่องการเรียนรู้ให้มากขึ้น โดยอาศัยการฝึกฝนหรือปฏิบัติด้วยตนเองของผู้เรียนการสร้างแบบฝึกทักษะจะต้องเป็นการเสริมทักษะพื้นฐานโดยกำหนดให้ผู้เรียนฝึกฝนเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ปริมาณของเนื้อหาต้องเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะ กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนไปแล้ว เพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหาและผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ อีกทั้งลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ฝึกหลาย ๆ ครั้ง มีหลายรูปแบบ การฝึกควรฝึกเฉพาะเรื่องเดียว และควรเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้วคำชี้แจงสั้น ๆ ใช้เวลาเหมาะสม เป็นเรื่องที่ท้าทายให้แสดงความสามารถ เมื่อผู้เรียนได้ฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดี จึงจะนับว่าเป็นแบบฝึกที่ดีและมีประโยชน์

นอกจากการสร้างแบบฝึกต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล แบบฝึกต้องมีหลาย ๆ รูปแบบสิ่งที่สำคัญเช่นเดียวกันคือ ส่วนประกอบของแบบฝึก เนื่องจากจะส่งผลให้การนำแบบฝึกไปใช้เกิดประโยชน์ได้สูงสุด สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550) ได้กำหนดส่วนประกอบของแบบฝึกทักษะได้ดังนี้

1. คู่มือการใช้แบบฝึก เป็นเอกสารสำหรับประกอบการใช้แบบฝึกว่าใช้เพื่ออะไร และมีวิธีใช้อย่างไร เช่น ใช้เป็นงานสุดท้ายบทเรียน ใช้เป็นการบ้าน หรือใช้สอนซ่อมเสริม

2. แบบฝึกเป็นสื่อที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวรควรมีองค์ประกอบ

จากแนวคิดข้างต้นจะเห็นได้ว่าส่วนประกอบของแบบฝึกทักษะจะมี 2 องค์ประกอบหลัก คือ ส่วนของคู่มือที่เป็นเอกสารสำหรับประกอบการใช้แบบฝึกว่าใช้เพื่ออะไร และมีวิธีใช้อย่างไร และส่วนของแบบฝึก สื่อที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกทักษะ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ถาวร ซึ่งผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของส่วนประกอบของแบบฝึกทักษะ จึงได้นำแนวคิดข้างต้นมาสังเคราะห์และนำมาใช้การพัฒนาแบบฝึกทักษะโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ดังนี้

1. ชื่อแบบฝึก
2. คำชี้แจง
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. คำแนะนำการใช้ชุดฝึก
5. เนื้อหา และ
6. แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

นอกจากนี้ได้นำเอาหลักของ กระทรวงศึกษาธิการ (2559) ได้กล่าวถึงแนวทางการจัดการเรียนรู้การสอนสะกดคำที่มีอักษรควบควบแยกอธิบายคำที่มีอักษรควบกล้ำแท้ ที่มีพยัญชนะต้น ควบกับ ร ล ว ควบและคำควบกล้ำไม่แท้ เมื่อนักเรียนจดจำรูปและเสียง อักษรได้แล้ว นักเรียนสามารถเรียนรู้การอ่านและการเขียนไปพร้อมกันได้ แต่ครูควรสอนให้นักเรียนอ่านออกเสียงให้คล่องก่อนแล้วจึงเริ่มฝึกเขียนสะกดคำ การจัดการเรียนรู้ที่จะเริ่มจากการฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำแท้แล้วจึงฝึกอ่านคำควบกล้ำไม่แท้ และการฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำจะเริ่มจากคำควบกล้ำที่ควบ ร แล้วจึงไปฝึกอ่านคำควบ ล ว ตามลำดับ ซึ่งผู้วิจัยจึงนำแนวทางดังกล่าวไปใช้ในการจัดทำแบบฝึกทักษะ โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กล่าวคือ ในแต่ละบทของแบบฝึกทักษะจะเรียงจากคำควบ ร และควบ ล ว ตามลำดับ

2. วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

การฝึกอ่านออกเสียงโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะเป็นการฝึกอ่านเสียงของตัวอักษร การเรียนรู้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การประสมคำ แล้วจึงสอนอ่านคำ รุ่งอรุณ โรจน์รัตน์ดำรง ไชยศร

(2561) ได้นำแนวคิดวิธีสอนแบบโฟนิกส์ของ Lida M. Williams (1916) และ Vacca et al. (2003) มาปรับใช้ในกระบวนการจัดการเรียนรู้ร่วมกับการพัฒนาเครื่องมือแบบเรียนภาษาไทย โดยจำแนกออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้ คือ ขั้นที่ 1 เรียนรู้เสียงตัวอักษร ขั้นที่ 2 ฝึกการอ่านประสมเสียง ขั้นที่ 3 รู้จักการเทียบเคียง และ ขั้นที่ 4 หัดอ่านเขียนเข้าใจคำ แม้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะเป็นแนวทางที่พัฒนามาจากการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีระบบเสียงและโครงสร้างคำแตกต่างจากภาษาไทยอย่างมาก แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มีการประยุกต์แนวคิดดังกล่าวให้สอดคล้องกับบริบทของภาษาไทย โดยเฉพาะในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน ผู้วิจัยจะนำแนวคิดของ รุ่งอรุณ โรจนรัตน์ดำรง ไชยสร (2561) มาสังเคราะห์กระบวนการในการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์ให้เหมาะสมกับการพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ซึ่งมีทั้งหมด 4 ขั้นตอนดังนี้ 1. การวิเคราะห์เสียง 2. การเทียบเสียง 3. การสังเคราะห์เสียง และ 4. การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์เสียง โดยครูอ่านออกเสียงให้นักเรียนฟังซ้ำและให้นักเรียนอ่านออกเสียงซ้ำตามครู เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้เชื่อมโยงเสียงและวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัว สามารถอ่านออกเสียงของตัวอักษรในคำแต่ละคำอย่างมีระบบ

ขั้นที่ 2 การเทียบเสียง โดยครูให้นักเรียนออกเสียงโดยการแจกลูกคำ ทำให้นักเรียนรู้จักวิเคราะห์ส่วนประกอบของคำ และเทียบเคียงการออกเสียงกับคำว่ามีหน่วยเสียงใดที่เหมือนกัน วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้จักการอ่านคำใหม่และช่วยในการสะกดคำไปพร้อมกัน

ขั้นที่ 3 การสังเคราะห์เสียง โดยครูเริ่มจากการสอนเสียงของตัวอักษรแต่ละตัว หลังจากนั้นจึงสอนการผสมเสียงกับตัวอักษรเพื่อให้ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงได้

ขั้นที่ 4 การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยครูฝึกให้นักเรียนอ่านโดยการนำเอาวิธีการวิเคราะห์การออกเสียงและวิธีการสังเคราะห์การออกเสียงมารวมกันและฝึกให้นักเรียนประยุกต์ใช้ตามระดับความสามารถของตน เน้นให้นักเรียนได้อ่านเนื้อหาที่หลากหลาย เช่น บทกลอน เรื่องเล่า เป็นต้น

3. การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

คำควบกล้ำหมายถึง พยางค์ที่ควบกับ ร ล ว ประสมสระเดียวกันออกเสียง ควบกล้ำเป็นพยางค์เดียว แบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ อักษรควบแท้ อักษรควบที่ออกเสียงพยางค์ 2 ตัวควบกล้ำกัน และอักษรควบไม่แท้ อักษรควบที่ออกเสียงพยางค์หน้าเพียงตัวเดียวหรือออกเสียงเป็นอย่างอื่น ดังที่กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้ให้ความหมายของอักษรควบหรือ ตัวควบกล้ำไว้ดังนี้ “อักษรควบ หรือ ตัวควบกล้ำ” คือ พยางค์ที่ควบกับ ร ล ว ประสมสระเดียวกันออกเสียงควบ กล้ำกันเป็นพยางค์เดียว

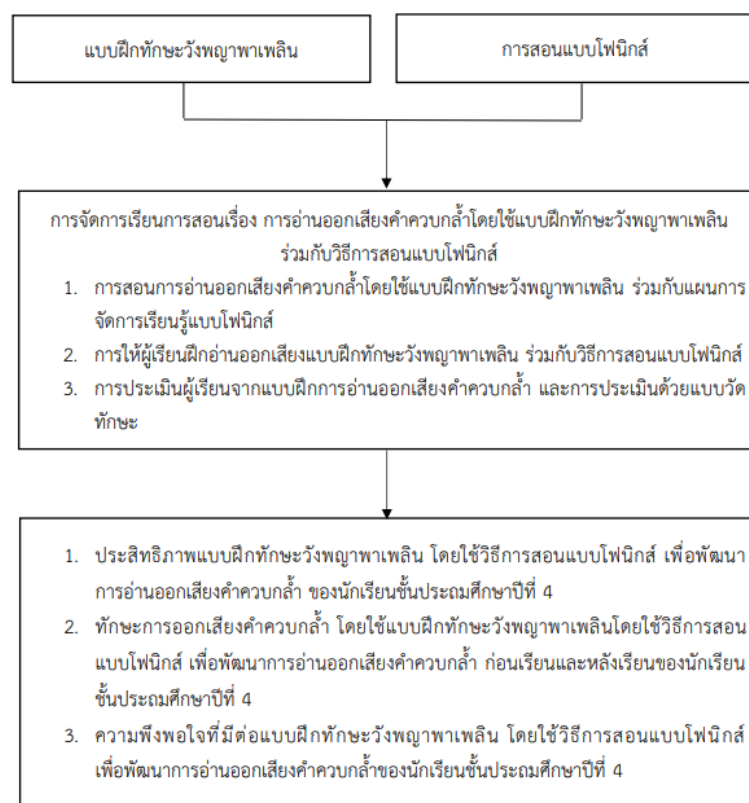
วิจิตรา เจือจันทร์ (2533) กล่าวว่า หลักทั่วไปในการอ่านออกเสียงมีดังต่อไปนี้

1. ความหมายถูกต้อง หมายถึง ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ตามอักขรวิธีของไทยหรือของภาษาอื่นที่ไทยนำมาใช้ รวมทั้งการอ่านจะต้องศึกษาหลักการถูกต้องจากหนังสือ ตำราหลักภาษาไทย หมั่นสังเกตรวบรวมคำและคำอ่านที่ถูกต้องสม่ำเสมอ

2. ความชัดเจน หมายถึง ออกเสียงได้ชัดถ้อยชัดคำ ทั้งเสียงสระ ยัญชนะ วรรณยุกต์และคำควบกล้ำต้องอ่านให้ชัดเจนได้ยินทั่วถึง ไม่ดังหรือค่อยเกินไป

3. ความคล่องแคล่ว หมายถึง ความคล่องแคล่วในการอ่านออกเสียงได้อย่างต่อเนื่องไม่ติดขัดหรือเสียจังหวะ ความคล่องแคล่วนี้เกิดจากการฝึกฝนบ่อย ๆ และสม่ำเสมอ จนเกิดทักษะในการอ่านก็จะเกิดความคล่องแคล่วในการอ่าน

จะเห็นว่าหลักทั่วไปในการอ่านออกเสียง แบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ 1) ความหมายถูกต้อง คือ การอ่านที่ถูกหลักการตามอักขรวิธีของไทย หรือ ของภาษาอื่นที่ไทยนำมาใช้ 2) ความชัดเจน คือ ออกเสียงได้ชัดถ้อยชัดคำ ทั้งเสียงสระพยัญชนะ วรรณยุกต์ และคำควบกล้ำ 3) ความคล่องแคล่ว คือ ความคล่องแคล่วในการอ่านออกเสียงได้อย่างต่อเนื่องไม่ติดขัด หรือเสียจังหวะ ผู้วิจัยจึงใช้หลักการดังกล่าวเป็น ประเด็นที่ใช้ในการวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการทำวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการศึกษาค้นคว้าเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษาและระยะเวลาในการวิจัย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนเครือข่าย พญางาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษายะลา เขต 1

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านวังพญา จำนวนทั้งสิ้น 18 คน แบ่งเป็น เพศชาย 13 คน เพศหญิง 5 คน โดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 2) ทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ ประกอบด้วย ความหมายถูกต้อง ความชัดเจน และความคล่องแคล่ว 3) ความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การทดลองดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ใช้เวลาทดลอง 11 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง รวม 11 ชั่วโมง

2. เครื่องมือการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 11 บท ร่วมกับแผนการจัดการเรียนรู้ 11 แผน
2. แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เรื่อง ทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ในแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 ข้อ
3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้แบบแผนการวิจัยแบบ One Group Pre-test, Post-test Design คือ ทดสอบก่อนใช้และหลังใช้แบบฝึก โดยใช้แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำชุดเดียวกัน โดยมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ทดสอบก่อนเรียน ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำก่อนเรียนกับกลุ่มเป้าหมายก่อนการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ
2. ระหว่างการทดลอง ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินร่วมกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแผนการจัดการเรียนรู้ รวมทั้งสิ้น 11 ชั่วโมง พร้อมทำกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้
3. ทดสอบหลังเรียน ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำกับกลุ่มเป้าหมายหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน
4. ตรวจสอบคะแนนและนำคะแนนจากการสอบทั้งสองครั้ง คือ การสอบก่อนการทดลองใช้แบบฝึก และการสอบหลังการทดลองใช้แบบฝึกของนักเรียนมาวิเคราะห์โดยใช้ The Wilcoxon Matched Pairs Signed-ranks Test for Dependent Samples
5. นักเรียนทั้ง 18 คนประเมินความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

4. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ที่ได้ทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านวังพญา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 18 คนไปวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80 ผู้วิจัยนำคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนในแต่ละแบบฝึกมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละ เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวแรก และนำคะแนนที่นักเรียนทำการทดสอบหลังเรียนในแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยร้อยละ เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวหลัง โดยใช้สูตร E_1/E_2

2. การหาค่าสถิติเพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตร The Wilcoxon Matched Pairs Signed-ranks Test

3. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ด้วยค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยมีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ประกอบด้วย ร้อยละ (Percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. สถิติหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย ค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์และเนื้อหาวิชา (IOC) ด้วยการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดและประเมินผลและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย ค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ (p) การคำนวณหาค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson Methods) แบบสอบถามความพึงพอใจ หาค่าความเที่ยงตรง โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) หาค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค และหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยใช้สูตร E_1/E_2

3. สถิติวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างการทำทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้สูตร The Wilcoxon Matched Pairs Signed-ranks Test

ผลการวิจัย

1. การสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสร้างแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยนำคำศัพท์คำควบกล้ำที่รวบรวมจากหนังสือภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และหนังสือวรรณคดีลำนำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มาใช้ในการกำหนดขอบเขตเนื้อหาสำหรับสร้างแบบฝึก โดยแบ่งออกเป็น 11 บท

ดังนี้ บทที่ 1 คำควบ พร บทที่ 2 คำควบ พร บทที่ 3 คำควบ ตร บทที่ 4 คำควบ กร บทที่ 5 คำควบ คร บทที่ 6 คำควบ ปล บทที่ 7 คำควบ พล บทที่ 8 คำควบ กล บทที่ 9 คำควบ คล บทที่ 10 คำควบ กว และ บทที่ 11 คำควบ คว ในแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินในแบบฝึกมีองค์ประกอบ กล่าวคือ ชื่อแบบฝึก คำชี้แจง จุดประสงค์การเรียนรู้ คำแนะนำการใช้ชุดฝึก เนื้อหา และแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยผู้วิจัยสร้างแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินเรียนร่วมกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ซึ่งเรียงลำดับการฝึกตามแนวทางการจัดการเรียนรู้ การสอนสะกดคำที่มีอักษรควบของกระทรวงศึกษาธิการ 3 กลุ่มคือกลุ่มที่ 1 คำควบกล้ำควบ ร /ปร/ /พร/ /ตร/ /กร/ /คร/ กลุ่มที่ 2 คำควบกล้ำควบ ล /ปล/ /พล/ /กล/ /คล/ และกลุ่มที่ 3 คำควบกล้ำควบ ว /กว/ /คว/ ซึ่งได้นำทฤษฎีการสร้างแบบฝึกควบคู่วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มาประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำให้สามารถอ่านได้ถูกต้อง

การฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำในแบบฝึกประกอบด้วย แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน และแบบฝึกทั้งหมด 5 แบบฝึก โดยเรียงลำดับการฝึกให้สอดคล้องตามขั้นตอนของการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ ซึ่งมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์เสียง ขั้นที่ 2 การเทียบเคียงในการออกเสียง ขั้นที่ 3 การสังเคราะห์การออกเสียง และขั้นที่ 4 การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

การหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80 ผู้วิจัยนำคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนในแต่ละแบบฝึกมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยร้อยละ เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวแรก และนำคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนในแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยร้อยละ เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวหลัง โดยใช้สูตร E_1/E_2 โดยดำเนินการดังนี้

คะแนนการทำแบบทดสอบหลังเรียนในแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ของกลุ่มตัวอย่าง และคะแนนการทำแบบทดสอบหลังเรียนในแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน จากนั้นนำมาหาค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนน เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพที่ตั้งไว้

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คะแนนทักษะการอ่านออกเสียง คำควบกล้ำ	N	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย	ประสิทธิภาพ (E_1/ E_2)
แบบทดสอบหลังเรียน	18	1661	92.28	83.89
แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ	18	439	24.39	81.29

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลการทดสอบหลังเรียนในแต่ละแบบฝึกมีคะแนนร้อยละ 83.89 ($E_1 = 83.89$) และแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมีคะแนนร้อยละ 81.29 ($E_2 = 81.29$) แสดงว่าแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.89/81.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และ

เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด กล่าวคือผลการหาค่าประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน

การเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน ไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน ปรากฏผลดังตารางที่

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียน และหลังเรียน

คะแนน	N	ค่าเฉลี่ย	S.D.	Z	Sig.(2-tailed)
Pretest	18	15.11	8.47	3.728*	.000
Posttest	18	24.39	2.87		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 การเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผลได้ว่า มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 15.11 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.47 และมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 24.39 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.87 ซึ่งคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่ามากกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 9.28 ค่า sig ที่คำนวณได้ มีค่า .000 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนด .05 คะแนนเฉลี่ยหลังจากเรียนรู้มีค่าเพิ่มมากขึ้นจากก่อนการเรียนรู้ อีกทั้งค่า Sig. < 0.05 ซึ่งหมายความว่าคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ

การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไปสอบถามกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยได้นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไปให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน ทำหลังสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ ปรากฏผลดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

ที่	รายการประเมิน	N	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1	แบบฝึกมีขนาดตัวอักษรอ่านง่าย ชัดเจน	18	4.67	0.49	มากที่สุด
2	แบบฝึกมีภาพประกอบสวยงาม	18	4.67	0.49	มากที่สุด
3	นักเรียนได้รับความรู้จากการทำแบบฝึก	18	4.72	0.46	มากที่สุด
4	แบบฝึกมีรูปแบบที่หลากหลายและน่าสนใจ	18	4.78	0.43	มากที่สุด
5	นักเรียนรู้สึกสนุกเมื่อได้ทำแบบฝึก	18	4.89	0.32	มากที่สุด
6	แบบฝึกมีข้อเสนอแนะในการทำที่ชัดเจน	18	4.83	0.38	มากที่สุด
7	กิจกรรมในแบบฝึกช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง	18	4.67	0.49	มากที่สุด
8	แบบฝึกการอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนเรื่องนี้มากขึ้น	18	4.89	0.32	มากที่สุด
9	นักเรียนได้เวลาในการทำแบบฝึกอย่างเพียงพอ	18	4.83	0.38	มากที่สุด
10	ฉันชอบเรียนภาษาไทยด้วยแบบฝึกที่ครูสอน เพราะเรียนสนุก และได้ฝึกปฏิบัติจริง	18	4.72	0.46	มากที่สุด
เฉลี่ยโดยภาพรวม		18	4.77	0.42	มากที่สุด
Valid N (listwise)		18			

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไปให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.77 และจากตารางข้างต้นหากพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในประเด็น นักเรียนรู้สึกสนุกเมื่อได้ทำแบบฝึก และแบบฝึกการอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนเรื่องนี้มากขึ้น เป็นลำดับที่ 1 มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.89, S.D.=0.32) ลำดับที่ 2 แบบฝึกมีข้อเสนอแนะในการทำที่ชัดเจน และนักเรียนได้เวลาในการทำแบบฝึกอย่างเพียงพอ มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.83, S.D.=0.38) ลำดับที่ 3 คือ ประเด็นแบบฝึกมีรูปแบบที่หลากหลายและน่าสนใจ มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.78, S.D.=0.43) ลำดับที่ 4 คือ นักเรียนได้รับความรู้จากการทำแบบฝึก และฉันชอบเรียนภาษาไทยด้วยแบบฝึกที่ครูสอนเพราะเรียนสนุก และได้ฝึกปฏิบัติจริง มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.72, S.D.=0.46) และลำดับสุดท้ายคือประเด็น แบบฝึกมีขนาดตัวอักษรอ่านง่าย ชัดเจน แบบฝึกมีภาพประกอบสวยงาม และ กิจกรรมในแบบฝึกช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง มีผลการประเมินอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}$ = 4.67, S.D.=0.49)

สรุปและอภิปรายผล

ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปและอภิปรายผล ได้ดังนี้

1. การสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 83.89/81.29 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะที่ผ่านกระบวนการออกแบบอย่างมีระบบสามารถตอบสนองต่อปัญหาการอ่านออกเสียงของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ องค์ประกอบของแบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบฝึกตามลำดับขั้นตอนตั้งแต่การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สำรวจปัญหาที่เกิดขึ้นและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องช่วยแก้ไขสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหา ศึกษา วิเคราะห์หลักสูตรและตัวชี้วัด จากนั้นจึงกำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน องค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของแบบฝึก คือการออกแบบที่เป็นลำดับขั้นตามแนวทางของสวิตซ์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550) ที่เน้นการเชื่อมโยงระหว่างวัตถุประสงค์เนื้อหา และกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีการจัดทำคู่มือการใช้และจัดรูปแบบเนื้อหาภายในชุดฝึกอย่างเป็นระบบ อีกทั้ง กรองกาญจน์ อรุณรัตน์ (2541) ที่กล่าวว่า การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนควรมีการทดสอบประสิทธิภาพและปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง เพื่อให้สามารถควบคุมตัวแปรที่อาจส่งผลกระทบต่อผลลัพธ์ได้ ซึ่งผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว จึงได้นำแนวคิดข้างต้นมาสังเคราะห์และนำมาใช้การพัฒนาแบบฝึกทักษะโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำดังนี้ ชื่อแบบฝึก คำชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ คำแนะนำการใช้ชุดฝึก เนื้อหา แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน เมื่อสร้างแบบฝึกแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง เพื่อนำข้อมูลที่ได้และข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข

การสร้างและหาประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ นอกจากการดำเนินการสร้างตามขั้นตอนและมีองค์ประกอบครบถ้วนแล้วนั้น สิ่งที่จะเสริมให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพอีกประการคือ การใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มาประยุกต์ใช้ ซึ่งเป็นวิธีการสอนที่เน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร และช่วยให้ผู้เรียนสามารถถอดรหัสเสียงจากตัวหนังสือได้อย่างเป็นระบบ ดังที่ รุ่งอรุณ โรจนรัตนดำรง ไชยศรี (2561) ให้ได้อธิบายว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนออกเสียงที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรโดยใช้การออกเสียงเป็นตัวกำหนด และให้ความสำคัญกับเสียงของตัวอักษรและการสะกดคำ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในกระบวนการสอนอ่านเบื้องต้น แม้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะเป็นแนวทางที่พัฒนามาจากการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีระบบเสียงและโครงสร้างคำแตกต่างจากภาษาไทยอย่างมาก แต่ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มีการประยุกต์แนวคิดดังกล่าวให้สอดคล้องกับบริบทของภาษาไทย โดยเฉพาะในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียน การประยุกต์ที่สำคัญประการแรก คือ การออกแบบกิจกรรมที่เน้นการแยกแยะเสียงพยัญชนะต้นที่ควบกล้ำ โดยฝึกให้นักเรียนรู้จักจำแนกเสียงของพยัญชนะแต่ละตัวก่อนนำไปผสมเป็นคำ นอกจากนี้ยังมีการจัดลำดับกิจกรรมจากง่ายไปยากตามหลักโครงสร้างโฟนิกส์ โดยเริ่มจากการฟังเสียง การระบายสีคำ การจับคู่คำกับภาพ การแยกเสียงประกอบคำ ไปจนถึงการอ่านคำควบกล้ำในประโยคและเนื้อเรื่อง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนค่อย ๆ สร้างความเข้าใจต่อโครงสร้างเสียงอย่างเป็นระบบ และลดความคลาดเคลื่อนในการออกเสียง อีกหนึ่งการประยุกต์ที่สำคัญคือ การบูรณาการ อักษรวิธีของภาษาไทยเข้าไปในหลักการของโฟนิกส์ เช่น คำควบกล้ำที่มีวรรณยุกต์ร่วมด้วย ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะที่ไม่มีในภาษาอังกฤษ จึงต้องมีการออกแบบแบบฝึกเฉพาะที่ตอบสนองต่อโครงสร้างภาษาไทย ผู้วิจัยได้ออกแบบไปในแนวทางเดียวกันขั้นตอนของวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยผ่านการใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินซึ่งมี 4 ขั้นตอนดังนี้ การวิเคราะห์เสียง การเทียบเสียง การสังเคราะห์เสียง และการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ กล่าวคือเริ่มจากการฝึกการออกเสียงตัวอักษร การเรียนรู้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ เรียนรู้การประสมคำ เช่น ให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนแล้วอ่านออกเสียงคำ ให้นักเรียนระบายสีคำที่อ่านออกเสียงในหน่วยเสียงที่ฝึก พร้อมแยก

ส่วนประกอบของคำ เป็นต้น หลังจากนั้นจึงฝึกในขั้นที่ยากขึ้นคือ สอนอ่านคำหรือเนื้อเรื่องให้นักเรียนได้ประยุกต์ใช้ตามความสามารถของตน โดยผู้วิจัยได้ออกแบบแบบฝึกให้นักเรียนได้อ่านเนื้อหาที่หลากหลาย เป็นต้น

อีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด การปรับปรุงแบบฝึกตามข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้จริง ช่วยให้แบบฝึกมีความเหมาะสมกับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น และสามารถตอบโจทย์ทั้งด้านเนื้อหา เทคนิคการสอน และบริบทของห้องเรียนจริง ดังที่กรองกาญจน์ อรุณรัตน์ (2541) ได้กล่าวว่า ภายหลังจากที่นำชุดการสอน หรือ ชุดการเรียนไปทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพนั้น ในกรณีที่ประสิทธิภาพของชุดการสอน หรือ ชุดการเรียนที่สร้างขึ้นไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้เนื่องจากมีตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ เช่น สภาพห้องเรียน ความพร้อมของนักเรียน บทบาทและความชำนาญในการใช้ชุดการสอนหรือชุดการเรียนของครูและของนักเรียน เป็นต้น ทำให้ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกที่เป็นลำดับขั้นตอนรวมถึงการทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึกก่อนนำไปใช้จริง อีกทั้งยังคำนึงถึงตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้จึงทำให้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน สามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ อีกทั้งเป็นประโยชน์ทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ เช่นเดียวกับ ทิฐิญา สุวรรณกิจ (2565) ที่ได้สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานร่วมกับการสอนภาษาแบบโฟนิกส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลการทดลองพบว่า มีประสิทธิภาพ 89.77/82.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 จึงกล่าวได้ว่า แบบฝึกการอ่านมีประสิทธิภาพ และมีความเหมาะสมสามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงได้

2. ผลเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงคำควบกล้ำ โดยใช้แบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลินโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผลได้ว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่ามากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกที่ออกแบบตามแนวคิดโฟนิกส์มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้อย่างแท้จริง อันเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบฝึก โดยกำหนดให้ผู้เรียนฝึกฝนเรียงลำดับจากง่ายไปยาก ปริมาณของเนื้อหาต้องเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะ กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนไปแล้ว เพื่อนำไปใช้ในการแก้ปัญหาและผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองได้ ทำให้เกิดทักษะความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญในเนื้อหาที่ผู้เรียนได้เรียนไปแล้ว อีกทั้งยังมีการนำเรื่องที่อยู่รอบตัวผู้เรียนมาเป็นองค์ประกอบในแบบฝึก ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เด็กเกิดความสนใจ ดังที่ คณิศร ศรีประไพ (2555) ได้กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกที่ดีควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ฝึกหลาย ๆ ครั้ง มีรูปแบบการฝึกควรฝึกเฉพาะเรื่องเดียว และควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนพบเห็นอยู่แล้ว คำชี้แจงสั้น ๆ ใช้เวลาเหมาะสม เป็นเรื่องที่ท้าทายให้แสดงความสามารถ เมื่อผู้เรียนได้ฝึกแล้วก็สามารถพัฒนาตนเองได้ดีจึงจะนับว่าเป็นแบบฝึกที่ดีและมีประโยชน์ ดังนั้นลักษณะของแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจึงเป็นแบบฝึกสั้น ๆ 11 บท แต่ละบทจะมีแบบฝึกย่อย 5 บทย่อย มีหลายรูปแบบ ทั้งการจับคู่ การแยกส่วนประกอบ การโยงเส้น สอดคล้องกับ สมพร ตอยียิป (2554) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างแบบฝึกทักษะต้องมีหลักการและแนวทางต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดแบบฝึกที่ชัดเจน แนวนอน และภาษาที่เข้าใจง่ายเหมาะสมกับวัย ควรมีความยากง่ายแตกต่าง และต้องมีหลายรูปแบบ เพื่อให้ให้นักเรียนมีโอกาสนำมาใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ และแบบฝึกนั้นมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมากไม่ว่าจะเป็นด้านผู้เรียนทำให้เด็กเกิดความเข้าใจในบทเรียนมากยิ่งขึ้น และในด้านครูผู้สอนเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่สอนและกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ สุภัชฌาณ์ ศรีเอี่ยม (2566) ได้

ศึกษาเรื่องความสามารถด้านการเขียนสระในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเกมร่วมกับแบบฝึกทักษะการเขียนสระในภาษาไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสระในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้แบบเกมร่วมกับแบบฝึกทักษะการเขียนสระในภาษาไทย ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนสระในภาษาไทยของกลุ่มเป้าหมายหลังได้รับการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ไปให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 18 คน มีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.77 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.42 ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและสนุกไปกับการทำกิจกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของ กุศยา แสงเดช (2545) ที่กล่าวว่า แบบฝึกที่ดีสามารถทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนบรรลุจุดหมายของการฝึก สอดคล้องกับแนวความคิดของกิตติพงษ์ แสงสุระ (2541) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นได้ทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าเมื่อใดที่สิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดหมายได้ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวก เป็นความรู้สึกพึงพอใจและก็จะสร้างความสุขให้แก่บุคคลนั้น ๆ ได้แต่ในทางตรงข้าม ถ้าสิ่งใดสร้างความรู้สึกผิดหวังไม่บรรลุจุดหมาย ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ เป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจและไม่เป็นการสร้างความสุขแก่บุคคลนั้น ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือทั้งยังมีความสุขไปกับการเรียนรู้ และเมื่อนักเรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเองได้ถูกต้อง ครูจะให้คำชื่นชมยกย่องแก่นักเรียน เพื่อเป็นการเสริมแรงบวกให้กับนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอันดับ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.89 คือ นักเรียนรู้สึกสนุกเมื่อได้ทำแบบฝึก และแบบฝึกการอ่านออกเสียงทำให้นักเรียนตั้งใจเรียนเรื่องนี้มากขึ้น สะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะที่ออกแบบมีความเหมาะสมทั้งในด้านสาระการเรียนรู้ และรูปแบบการนำเสนอ โดยเฉพาะเมื่อใช้แนวทางการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Method) ซึ่งเน้นกระบวนการแยกเสียง ฝึกออกเสียงทีละพยัญชนะ ไปจนถึงการอ่านคำควบกล้ำอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ช่วยให้นักเรียนรู้สึกสนุก สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และเกิดความมั่นใจในการอ่านออกเสียง สอดคล้องกับ พิศานา อุปมา, อัสมาวีร์ วงศาพนธ์, กัญจน์วณฺณ เลาบุตร, พล เหลืองรังษี และเชษฐา คำเกลี้ยง (2567) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านวิชาภาษาไทย เรื่องคำควบกล้ำแท้ โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 มีความพึงพอใจต่อแบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำแท้ในระดับมาก โดยเฉพาะในด้านความน่าสนใจและความสะดวกในการใช้งานของผู้เรียน ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกทักษะที่ออกแบบมาอย่างเหมาะสมและน่าสนใจ สามารถกระตุ้นความสนใจและความตั้งใจเรียนของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ที่เน้นการเชื่อมโยงภาษาไทยกับ

ชีวิตประจำวันในรายวิชาอื่น ๆ

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรอื่น ๆ นอกจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความพึงพอใจ เช่น ดัชนีประสิทธิผลความคงทนของประสิทธิภาพการเรียนรู้ ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

3. ผู้สนใจงานวิจัยนี้ สามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนาและประยุกต์ใช้เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่จะทำวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะวังพญาพาเพลิน โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรขยายกลุ่มตัวอย่างให้หลากหลายมากขึ้น ทั้งด้านจำนวนและภูมิภาค เพื่อให้ผลวิจัยมีความครอบคลุมและทั่วไปได้มากขึ้น

2. ควรศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของวิธีการสอนแบบโฟนิกส์กับวิธีการสอนอื่น ๆ เพื่อหาวิธีที่เหมาะสมที่สุดในบริบทต่าง ๆ

3. ควรติดตามผลระยะยาวของผู้เรียนหลังการใช้แบบฝึก เพื่อประเมินความคงทนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เอกสารอ้างอิง

กิตติพงษ์ แสงสุระ. (2541). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะองค์การกับประสิทธิผลขององค์การ.

กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

กิตติพงษ์ แสงสุระ. (2541). สถิติสำหรับการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

กุศยา แสงเดช. (2545). การวิจัยพัฒนานวัตกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2560. กรุงเทพฯ :

โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตร

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.

กรองกาญจน์ อรุณรัตน์. (2541). ชุดการเรียนการสอน. เชียงใหม่: ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

คณิศร ศรีประไพ. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเขาชะเมา จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.

ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

ทัญญา สุวรรณกิจ. (2566). การสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานร่วมกับการสอนภาษา

แบบโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้าน

สำนักเขา อำเภอสบไถ่ จังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา:

มหาวิทยาลัยทักษิณ.

บุญนำ เกษี. (2556). ระบบสมการเชิงเส้นระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพานทองสภานุอุปถัมภ์

(รายงานการวิจัย). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

- พริฮานา อุปมา, อัสมาวีร์ วงศาพนธ์, กัญจน์วณฺเณ เลาบุตร, พล เหลืองรังษี และเชษฐา คำเกลี้ยง. (2567, พฤษภาคม 17). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านคำควบกล้ำแท้ วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. การประชุมหาญใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 15 (หน้า 959–970). มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, สงขลา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นามมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น
- รุ่งอรุณ โรจน์รัตนดำรง ไชยสร. (2561). การศึกษาปัญหาการเรียนอ่านเขียนของนักเรียนไทยและนักเรียนต่างด้าวและการแก้ปัญหาด้วยแบบเรียนที่พัฒนาตามแนววิธีสอนแบบโฟนิกส์ (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิจิตรา เจือจันทร์. (2533). ผลของการใช้เพลงในการฝึกอ่านออกเสียงตัวพยัญชนะ ร ล สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2553). นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Design. . มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุภชฌาน ศรีเอี่ยม. (2566). ความสามารถด้านการเขียนสระในภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบเกมร่วมกับแบบฝึกทักษะการเขียนสระในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพฯ: อีเคบุ๊กส์.
- สมพร ตอยยี่ปี. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์เทเรซา หนองจอก. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.